

Turquia no és Europa

Vicenç Villatoro

El president Maragall va dir l'altre dia que Catalunya està a favor de l'entrada de Turquia a la Unió Europea. Segur? Tinc la sensació que si ho preguntéssim als catalans en un referèndum, el parer dels catalans no coincidiria gaire amb el que els atribueix el seu president. Personalment, tot i considerar-me turcòfil i desitjar la consolidació de la democràcia i la llibertat a Turquia, penso que és un error la seva incorporació a la Unió. I no pas per cap mena de turcofòbia, d'islamofòbia o perquè l'adhesió de Turquia sigui una causa progressista a la qual ens oposem els carques. Al contrari. El màxim avalador de l'entrada de Turquia a la Unió són els Estats Units, i segur que per als meus amics israelians seria una molt bona notícia que els seus més grans aliats a la zona obrissin la porta a la Unió per a territoris extraeuropeus. Personalment, estic en contra de l'entrada de Turquia a la Unió des de l'europeisme, des de les ganes que això de la Unió Europea sigui una cosa important de veritat, també políticament, no tan sols econòmicament.

L'Europa unida ha de ser un actor important de la política internacional o ha de ser tan sols una zona de lliure canvi? Als qui prefereixen una Europa poc intensa, que sigui només una associació econòmica, ja els va bé que sigui ben extensa. Als americans, per exemple. O als britànics. Si només es tracta d'associar-se per comprar i vendre, no cal encotillar-nos a l'espai geogràfic europeu, no cal treballar per una identitat comuna. La Unió, entesa com a espai econòmic, pot no tenir límits geogràfics. En canvi, una Unió Europea veritablement intensa i cohesionada, important des de la seva cohesió i des de la seva unitat en la política internacional, sí que té límits. Límits geogràfics i necessitats d'un tronc històric comú. La participació en una certa identitat europea. Hem d'escollir entre l'Europa extensa –econòmica, i que si hi entra Turquia ha de poder integrar també el Marroc, Tunísia o Israel– i l'Europa intensa, que té límits geogràfics, històrics i culturals. A la primera, hi entra Turquia, però és molt poca Europa. A la segona, sentint-ho molt, no hi entra Turquia. Ni el Marroc, ni Israel.

Això no vol dir en cap cas turcofòbia. Al contrari. Turquia ha estat un aliat fidel d'Occident. Turquia ha de ser l'exemple de secularització i modernització d'un país musulmà, camí cap al progrés i el benestar ben repartits entre els seus ciutadans. Turquia és amiga. Ens convé que vagi bé. Però no al

preu de sacrificar-hi la idea d'una Europa unida intensa. Certament, Turquia ha de resoldre la qüestió kurda –ara que a l'Iraq s'està produint gràcies a la caiguda forçada de Saddam una renaixença kurda– en un marc de respecte als drets humans, individuals i col·lectius. Certament, Turquia ha de resoldre unes altres qüestions vinculades als drets humans: per entendre'ns, no és possible que una llei castigui l'adulteri com un delictes. Hem d'ajudar molt Turquia. Però

“Turquia ha estat un aliat fidel d'Occident. Turquia ha de ser l'exemple de secularització i modernització d'un país musulmà. Turquia és amiga. Ens convé que vagi bé. Però no al preu de sacrificar-hi la idea d'una Europa unida intensa”

no ha de ser imprescindible; per fer-ho, cal forçar la geografia i la història i convertir-la en el que no és, diluint la idea d'Europa, fins i tot des del punt de vista geogràfic més objectiu.

El president Maragall s'ha precipitat, al meu entendre, interpretant que els catalans volen Turquia dintre de la Unió. Suposo que som uns quants que volem una Turquia democràtica, pròspera i amiga. Però Europa no és un xiclet que es pugui allargassar per damunt dels mapes. Excepte que ens sembli que això d'Europa és poca cosa. Només un negoci.